

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂESCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. EMINESCU 18

DIRECTOR:
Icon. Staur. Dr. GH. CIUHÂNDU

ABONAMENTE:
Pentru 1 an . . . lei 300
Pentru 6 luni . . . lei 150

ALBA-IULIA

1 Decembrie 1918 — 1 Decembrie 1938.

Doamne, Dumnezeu nostru¹, Tu ești Părintele nostru²; Tu ai văzut strâmtorarea părinților noștri și ai auzit strigarea lor³, căci se făcuseră ei ca floarea în brumă⁴ și plecat spre pulbere era sufletul lor, și trupul lor lipit de pământ⁵.

Tu ai împlinit și cu noi ceea ce ai făgăduit de demult: Sfârma-volu jugul de pe tine și volu rupe legăturile Tale⁶; lărgi-volu hotarele Tale⁷, aduna-vă volu dintre popoare și vă volu strânge din țările unde sunteți împrăștiați⁸; restătornici-volu judecătorii tăi, ca mai înainte, și sfetnicii tăi ca la început⁹.

Tu, Doamne, celce deslegi pre cei ferecați în obezi și ridici pe cei surpați¹⁰, ajutatu-ni-ai de am bătut războiul cu veselle¹¹ și am gonit pe fiul trușiei¹². Mântuire ai trimis și nouă, poporului Tău¹³, și toate marginile pământului văd mântuirea Dumnezeului nostru¹⁴.

Tu, Doamne, sădăsluit-ai mărirea în pământul nostru¹⁵, căci întorcându-Te, Dumnezeule, ne-ai înviat pre noi, și norodul Tău se veselește de Tine¹⁶.

Cunoaștem, Doamne, că ai împlinit cuvântul Tău, că împărăția dela un neam la altul se mută, pentru strămbătăți și sumești¹⁷ și că numai dreptatea înaltă neamul, iar păcatele împuținează semințiile¹⁸.

Cunoaștem, Doamne, și mărturisim că și acum abaterile noastre multe sunt; păcătuitu-Ți-am¹⁹; după iubirea de argint ne-am abătut²⁰; uitat-am că pe sine se perde cela ce la daruri²¹ și că mai bun e puținul celui drept, decât averea multă a păcătoșilor²². Păcătuitu-Ți-am și noi și părinții noștri, și străinii vor iarăși să strămute hotarele²⁴ noastre.

Doamne, aducemu-ne aminte de cuvântul Tău, că drumul păcătoșilor este netezit cu pietri și la sfârșitul lui este groapa iadului²⁵; rugămu-ne deci, Ție Dumnezeului nostru, celce ne ispitești pre noi ca și pe părinții noștri²⁶: Tu știi, că nu este om care să nu greșască²⁷; milostivește-Te spre noi și ne binecuvântă, luminează fața Ta spre noi și ne miluește²⁸.

Doamne Dumnezeul nostru, pace dă nouă²⁹, pace peste pace, celor de departe și celor de aproape³⁰; Doamne, mântuește-ne și ne curățește de păcatele noastre, pentru numele Tău³¹; îndreptează urmele noastre și faptele noastre, ca să locuim în locul acesta³² și să luăm mărirea mare și nume vecinic³³ și să laudăm numele Tău cel sfânt³⁴.

Veniți, deci, să ne închinăm și să cădem Domnului și să plângem înaintea Lui³⁵ și să-l făgăduim, zicând: Iată, noi și feciorii și fetele noastre, și frații și surorile noastre, umbra-vom întru așezământul legii părinților noștri³⁶.

Și-acum, Doamne Dumnezeul nostru³⁷, Dumnezeul cel mare, cel puternic, cel înfricoșat, celce păzești legământul și mila³⁸, celce șezi pe Heruvim, Tu singur ești Dumnezeu, al tuturor împărățiilor pământului³⁹; Iată, noi venim la Tine, că Tu ești Dumnezeul nostru⁴⁰;

¹) Dan. 9.15. — ²) Is. 63.16. — ³) Neem. 9.9. — ⁴) Ps. 118.83. — ⁵) Ps. 44.23-6. — ⁶) Naum. 1.13. — ⁷) II. M. 34.24. — ⁸) Ezech. 11.17. — ⁹) Is. 1.26. — ¹⁰) Ps. 145. — ¹¹) I. Mac. 3.2. — ¹²) I. Mac. 2.47. — ¹³) Ps. 111.9. — ¹⁴) Ps. 98.3. — ¹⁵) Ps. 84.10. — ¹⁶) Ps. 84.6. — ¹⁷) Is. Sir. 10.9. — ¹⁸) Pilde 14.35. — ¹⁹) Ier. 14.7. — ²⁰) I. Imp. 8.3. — ²¹) Pilde 15.28. — ²²) I. Imp. 8.3. — ²³) Ps. 106.6. — ²⁴) Iov. 25.2. — ²⁵) Is. Sir. 21.11. — ²⁶) Iudit 8.25. — ²⁷) III. Imp. 8.46. — ²⁸) Ps. 66.2. — ²⁹) Is. 26.12. — ³⁰) Is. 57.19. — ³¹) Ps. 78.9. — ³²) Ier. 7.3. — ³³) I. Mac. 2.51. — ³⁴) I. Chron. 16.35. — ³⁵) Ps. 95.6. — ³⁶) I. Mac. 2.19-20. — ³⁷) Dan. 19.15. — ³⁸) Neem. 9.32. — ³⁹) Is. 37.16. — ⁴⁰) Ier. 3.22.

Tu înviezi toate și Ție se înclină oștile cerurilor⁴¹, și a Te cunoaște pe Tine, dreptate desăvârșită este⁴².

Adu-Ți aminte, Doamne, de toate soborniceștile și apostoleștile Tale Biserici, cari se întind pre pământ, dela o margine până la alta, de toate popoarele și de toată turma Ta. Varsă întru inimile noastre, ale tuturor, cereasca Ta pace, și ne dăruiește și nouă pace în viața aceasta⁴³.

Indreptează pe Regele nostru, Oastea, Diregătorile, Sfaturile, Comunitățile, dimpreună cu intrările și ieșirile noastre, în pace... Păzește, Doamne, Stăpânia robului Tău, a drept credinciosului și de Hristos iubitorului nostru Rege. Supune-l Lui, Dumnezeuule, pe tot vrăjmașul și potrivnicul din lăuntru și din afară. Umbrește d'asupra capului Lui în vreme de războiu și pune pe urmașii Lui pe tronul Lui⁴⁴.

Adă-ți aminte, Doamne, și de frații noștri cei din robie, și le dă lor să aflu milă și compătimire la cei ce i-au robit pre ei⁴⁵.

Adă-Ți aminte, Doamne, și de noi păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, și șterge păcatele noastre, ca un bun și de oameni iubitor Dumnezeu⁴⁶.

Ție, Doamne fie slavă și putere, și laudă și biruință și tărie, că Tu stăpânești toate celea din Ceriu și de pre pământ⁴⁷.

Binecuvântat fie Domnul din veac și până în veac, amin și amin⁴⁸.

Jurământul strâmb și tristele lui urmări

De Pr. Nicolae Crișmariu

În atmosfera curată și liniștită a satelor noastre, toate evenimentele își capătă o amploare, mai desăvârșită decât la orașe. Aici, tumultul și zgomotul le acopere grăbnic, așa, încât la un interval scurt nu se mai vorbește de ele, fiind urmate de alte evenimente. De aceea impresia evenimentelor la sate e mai puternică și, fiind de durată mai lungă, lasă urme adânci în sufletele credincioșilor.

Așa se explică, cum se pot culege de pe la sate date despre urmările, ce le are jurământul strâmb, asupra celor ce-l depun și asupra familiilor lor.

Pentru păstorii de suflete, faptul acesta își are importanța sa deosebită, din punctul de vedere al educației religioase-morale a poporului, care, fără exemplificare cu virtuți și cu păcate din viața trăită a creștinilor, nu se zidește pe temelie trainică.

Jurământul strâmb e un act de necredință, prin care omul păcătuiește în contra lui Dumnezeu, când, cu invocarea numelui Lui, prea drept și sfânt, întărește afirmarea unui neadevăr, ca și când ar mărturisii adevărul. Și fiind actul acesta, cea mai mare impietate față de Dumnezeu, are urmări funeste, fără îndoială, asupra celui sperjur și a familiei lui, ori în lumina aceasta, ori în cea viitoare. Iar că faptul se răzbună cu siguranță, ne dovedesc suferințele, pe cari vedem că le îndură sprejurii încă în viața de pe pământ, fără zăbavă.

Cunoaștem chiar și promisiuni făcute spre scopuri de binefacere, cu gândul de a împlini voia lui Dumnezeu, și cari rămând nesatisfăcute, au fost pedepsite.

Astfel, din Faptele Apostolilor, cunoaștem cazul lui Anania și Sapphira, cari au reținut o parte din darul ce l-au promis Apostolilor, în favorul creștinilor: cum la ocara Apostolilor Pentru, au căzut la pământ, morți. (Fapt. Ap. c. 5 v. 1-10).

Un asemenea caz, din timpul nostru, l-am experimentat eu.

În parohia mea, credinciosul cel mai avut și om fără copii, s'a însușit de îndemnul meu, ca să-și dăruiască averea sfintei Biserici, spre scopuri filantropice, care s'at și-a propus ca cu orice preț să-l execute, socotind milostenia ca unicul izvor de mângâiere și fericire. De aceea, bolnăvindu-se, m'a chemat la pat, exprimându-și dorința, să facă contractul de donațiune. După încheierea contractului însă, influențat de-un unchi interesat, a revenit și, prin o declarație, a cerut anularea contractului, care, din partea Autorității bisericesti i-s'a promis. Dar, măneci, până a nu se înainta declarația, bolnavul a răposat și contractul, care era aprobat la Sf. Episcopie, a rămas în vigoare și donațiunea fapt împlinit, precum se vede, cu voia lui Dumnezeu.

Vedem deci, că promisiunile făcute lui Dumnezeu, dacă nu se satisfac, au urmări grave; jurământul strâmb însă, are urmări mult mai triste, cari se refrâng nu numai asupra sperjurului, ci și asupra a familiei întregi.

Spre ilustrare servescă următoarele exemple, cunoscute din viața mea:

În parohia mea, un enoriaș a depus jurământul strâmb, în procesul unui consătean. Și mergând dela sediul judecătorei, spre casă, când ajunsese lângă satul său, lângă cimitir, a căzut cu fața la pământ, iar trecătorii l-au aflat mort.

Înainte cu doi ani, întâlnisem la Băile Vaja de jos, un credincios, care temura din tot corpul. Iar la întrebare răspundea, că aceasta e urmarea unui jurământ strâmb, ce l-a făcut tatăl său, — după care familia întreagă s'a bolnăvit, ca: tatăl a orbit, mama a ologit, sora e schioapă, fratele a nebunit și dansul tremură.

Alt caz s'a petrecut în viața mea, ca preot începător. Aveam chiar eu un proces, în care aveam pretenziune de 300 fl. la litigantul meu, om intelectual. Și — deși dreptatea era pe partea mea, — pentrucă

⁴¹⁾ Neem. 9. 6. — ⁴²⁾ Inf. 1. Sol. 15.1-3. — ⁴³⁾ — ⁴⁴⁾ Vechea Liturghie alexandrină. — ⁴⁵⁾ I. Par. 29.11. — ⁴⁶⁾ Ps. 41.13.

la desbatere s'a ivit un martore, care a făcut jurământ strâmb, în prezența mea, am pierdut procesul. Și omul acesta avea stare materială bună, dar a răvnit la gologanii celui ce l-a corupt. Iar urmarea? Deloc, după aceea, omului sperjur i-a murit fiul, un tânăr sănătos și robust, care era într'o școală pregătitoare ca să ajungă domn, ceilalți membri ai familiei, dimpreună cu el, au murit unul după altul, rămânând numai fata, ca să robească în mizerie; că averea moștenită dela tată l-s'a vândut la licitație publică, însărcinată cu datorii și ea acum la bătrânețe, e cerșitoare. Iată, cum se pedepsește păcatul jurământului strâmb!

Mulți creștini nu pot înțelege, că de ce pentru păcătosul, care jură strâmb, Dumnezeu pedepsește și familia întreagă. Noi însă trebuie să credem, că pedeapsa se dă după gravitatea faptului, ca oștea creștină să se impresioneze și să încunjure acest păcat.

Acum e întrebarea: *La ce concluzie ajunge Preoțimea noastră când află că, pe urma jurământului strâmb, se nefericec indivizi și întregi familii?*

— *Credem că aceasta e o problemă a pastorației care, din partea preotului, reclamă o deosebită atențiune.* Și fiindcă atât în cuvântările din biserică, cât și la ocazii date afară de biserică, combaterea acestui păcat, ca să aibă efect, se face cu argumente, din urmările grele ale cazurilor de jurământ strâmb: e necesar, ca asemenea cazuri ivite în parohie, în tot timpul, ca și cele din alte localități ajunse la cunoștința preotului, spre a se folosi de ele la timp oportun, să se introducă pe o ultimă pagină din Cronică parohiei, presupunând că aceasta există.

În felul acesta, ru sufere îndoaială, că am întărit, cu o piatră mai mult, temelia educațiunii religioase-morale a poporului nostru.

Arătați-vă!

— Meditație —

De Pr. Gh. Perva

„Nimeni nu se va izbăvi cu fuga...” (Amos IX, 1).

„Arătați-vă preoților”, sunt cuvinte din Evanghelia celor zece leproși vindecați de Mântuitorul, dintre cari numai unul se întoarce de-l mulțumește.

Întâmplarea, ce te îndeamnă să zăbovești cu vorba asupra celor nouă părți de nerecunoștință din viața oamenilor. Care țară, că preoția e așezare dumnezească. Și că, după cum lepra trupească din această întâmplare, închipuie păcatele, — lepra spirituală — tot așa și porunca Domnului: „Arătați-vă preoților”, închipuie îndemnul către cei păcătoși, de a se grăbi spre taina murturisirii.

„Arătați-vă”, e glasul conștiinței păcătoase. Să-ți arăți păcatele. Să te dai la iveală, chiar de te ai vedea gol de faptele bune; așa cum se văzu gol, la un moment dat Adam în rai.

Natural, că multora le pare lucru greu. Dușmanii creștinismului, merg până în a susține, că taina prin care intri în sufletul omului, adică spovedania, e cea mai neomenască născocire. Aceasta, de bună seamă, fiindcă nu înțeleg nimic din puterea și folosul ei.

Cine se ferește de a-și arăta sufletul înseamnă că are ceva de ascuns. Ceva, ce poate să-i fie spre pagubă aproapelui. Adam, de aceea se ascunde în rai. De aceea, Dumnezeu trebuie să-i zică: „Adame,

unde ești?” — Adame arată-te! fiindcă se simțea vinovat.

Un om, care e gata în orice clipă să-și deschidă sufletul, să-și poată spune oricând l-ai întreba, fără să se rușineze: Aceasta am făcut ieri, la aceasta mă gândesc azi, e un stâlp al societății. Oamenii în cari poți vedea — chiar dacă sunt păcătoși — pupă deasă „arătare”, pot deveni oameni, cari nu se mai rușinează de ceea ce vezi în ei.

Și, poate nu fără oarecare înțeles, și se duce gândul în spre casele, mai ales dela țară, cari se îngădesc sub ferestri și din spre stradă cu scânduri bine încheiate și înalte, de nu vezi, decât acoperișul casei. La acele apoi, cari sunt îngrădite cu îngrăditură mai rară, încât vezi tot ce se petrece în ocoale și adesea pe cei cari lucrează în casă.

Fericit cel ce n'are motive de a se ascunde! Și vai, celui ce i se pare că va scăpa cu fuga!

După cum un lepros al timpurilor aceluia, ne-deplin vindecat, ar fi obținut fără folos, atestățiunea preotului că e vindecat de lepra — fiindcă de pildă n'ar mai fi avut o pe mâini și pe față — tot așa, unul care se crede fără păcate, ori unul care nu s'ar mărturisit cu deplinitate, nu poate dobândi liniștea și iertarea.

Viața noastră să fie o mărturisire zilnică. Nimic nu se poate săvârși, care să nu fie descoperit, odată și odată. Clipele de biruință, de bucurie — ca, la acești noui vindecați — ne pot da de gol. Pot să arate întocmai ca și cele de durere: cât prețuim, și cine suntem.

Arătați-vă, fiindcă: Nimeni nu se va izbăvi cu fuga... Dacă se vor strecura în iad... Dacă se vor ascunde pe vârful Carmelului... De se vor dosi dinaintea ochilor mei în fundul mării... (Amos IX, 1-3).

Înaltul privilegiu al rugăciunii

Prelucrată după Witte

de pr. D. Ganea

Dumnezeu vorbește cu noi prin faptele, prin cuvântul Sfintelor Scripturi, prin Providența Sa, când ne dă de toate. Dar aceasta nu este de ajuns; și noi trebuie să vorbim cu Dumnezeu și să-l deschidem inimile noastre. Pentruca să avem adevărată viață creștinească, noi trebuie să stăm în continuă legătură cu Tatăl nostru din ceruri. Inimile noastre pot să se simtă atrase către Dânsul, mintea noastră poate să se gândească la faptele Lui, la bunătatea și la bogatele Lui binecuvântări; aceasta însă nu înseamnă o deplină legătură cu Dumnezeu. Ca să comunicăm cu El, trebuie să ne adresăm Lui și să vorbim cu El privitor la viața noastră de toate zilele.

În rugăciune, noi ne deschidem inima noastră lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentrucă ar fi de trebuință să facem cunoscute lui Dumnezeu lipsurile noastre — căci și așa le știe, — ci pentru ca noi să ne ridicăm la o stare, de a-L coborâ în inima noastră. Rugăciunea nu-L coborâ pe Dumnezeu jos la noi, ci ne înalță pe noi la Dânsul.

Însuși Iisus, când a fost între oameni, se ruga foarte des. El suferea lupte și chinuri sufletești în această lume de păcate. Ca om, făcu din rugăciune o imperioasă necesitate și un mare privilegiu. El primia putere și bucurie în rugăciunile, cari îl împreunau cu

Tatăl. Și dacă Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu simțea atât de mult trebuința de a se ruga, cu cât mai mult ar trebui, ca noi, acești oameni slabi și păcătoși, să simțim trebuința de a ne ruga, într'una, cu căldura?!

Tatăl nostru din ceruri așteaptă să poată vărsa asupra-ne toate binecuvântările Sale. Acesta este privilegiul nostru; de a putea bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. Dumnezeu e totdeauna gata și bucuros să asculte rugăciunea din inimă a copiilor Săi și, totuși, cât de greoi și îndărătnici suntem, când e vorba să facem cunoscut lui Dumnezeu trebuințele noastre?!

Ce vor fi zicând ingerii din ceruri despre noi, acești oameni slabi și supuși la alătea primejdii și ispite, că ne rugăm prea puțin, deși inima nespuse de iubitoare a lui Dumnezeu se pleacă asupra noastră atât de doritoare și gata să ne dea mai mult chiar decât cerem și ne gândim.

Ingerii găsesc o mare plăcere în a se închina mereu înaintea lui Dumnezeu, iar noi, cari avem alăta lipsă de sprijinul Lui, nu ne rugăm.

Oare, de ce suntem atât de zăbavnici la rugăciuni — noi preținșii creștini — când bine știm, că rugăciunea sinceră e puterea, farmecul, cu care credinciosul știe să deschidă ușa vistierii, în care sunt depozitate toate darurile și binecuvântările bogate ale Atotputernicului Dumnezeu. Fără rugăciuni sfăruitoare, noi suntem expuși primejdiei de a ne abate dela calea dreptății, căci vecinicul dușman al omenirii caută mereu să ne pună piedici, ca să nu facem rugăciuni serioase spre a primi harul, de a ne împotrivi ispitelor.

Sunt anumite condiții de împlinit, însă, ca Dumnezeu să asculte și să primească rugăciunile noastre.

1. Noi trebuie să credem, că El există.

2. Să recunoaștem că avem lipsă de ajutorul Lui.

3. Să ne rugăm potrivit voinței Lui. Or, dorința lui Dumnezeu e tocmai ca să ne curețe de păcate, să ne facă filii ai Săi și să ne ducă într'o stare de a trăi o viață demnă de El.

Dacă nu primim lucrările dorite și la timpul dorit, noi trebuie, totuși, să credem, că Dumnezeu ne aude și va răspunde.

Dar a prelinde, ca rugăciunea să fie împlinită chiar în felul dorit de noi, aceasta ar fi din parte-ne o îndrăzneală necuviincioasă. Dumnezeu este cu mult mai înțelept decât să facă ceva greșit, și este cu mult mai bun decât ca să oprească vreun bine dela ceice umblă amăsurați învățărilor Sale. De aceea să vă încredeți în El din toată inima, chiar și când vedeți, că El nu răspunde imediat la rugăciunile voastre. În temeiul așteptarea voastră pe singura Lui făgăduință, care zice: „Cereți, și vi se va da!” (Mat. 7,7.)

Dacă venim la Dumnezeu așa cum suntem, recunoscându-ne neputința și lipsa de ajutorul Lui; și dacă cu încredere deplină în El îi facem cunoscut dorințele noastre, atunci va asculta strigarea noastră și ne va lumina inimile.

Rugăciunea sinceră ne aduce în desproape legătură cu inima Atotputernicului Tată. Sus să avem deci inimile, ca Dumnezeu să poată trimite în ele un sully ceresc, prin ce viața lui Dumnezeu se revarsă în viața noastră, și astfel curățenia vieții noastre — la timpul său — se va înălța iarăș la Dumnezeu, ca o mireasmă binemiroitoare.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru înălțarea de rugăciuni la Dumnezeu. Noi trebuie să fim conștinu deschisă ușa inimii noastre, și mereu să invităm

pe Iisus să vină și să ia loc, ca oaspete permanent, în noi. Inima Lui iubitoare e adânc mișcată de suferințele și strigătul nostru de durere. Aduceți înaintea Lui tot ce vă apasă inima. Nimic nu este prea greu pentru El, care ține lumile și guvernează întreg universul.

Pe noi, însă, ne interesează mai mult cele lumesti, ne face să vorbim de lucrurile ei. Vorbim despre prietenii nostri, pe cari îi iubim și împărțim cu ei bucurii. Dar avem cu mult mai mari motive să iubim pe Dumnezeu și, natural, întâi la El să ne gândim; despre bunătaea și puterea Lui să vorbim mai mult.

Bogatele daruri, cu cari ne copleșește El, n'ar trebui să ne preocupe toată atențiunea, ca să nu rămână nimic și pentru Dumnezeu, care ni le-a dat; din contră, ele trebuie să ne amintească mai des de Dănsul și să ne înfărească legăturile de iubire și recunoștință cu cerescul nostru Binefăcător.

Noi ne ocupăm prea mult de cele pământești.

Să ne ridicăm ochii minții, deci, către ușa deschisă a altarului din ceruri, unde lumina măririi lui Dumnezeu strălucește pe fața lui Hristos, care (după Evrei 7²⁶) poate să mălufiască cu desăvârșire pe cei ce se apropie printr'ansul de Dumnezeu.

Rugăciunile nu trebuie să constea numai în cereri și primiri. Să nu ne gândim numai la trebuințele noastre, iar la binefacerile primite dela Dumnezeu nici decât. Ori cât ne-am ruga, niciodată nu putem spune, că ne-am rugat prea mult; în schimb: de mulțumii lui Dumnezeu putem zice că l-am mulțumii prea puțin. Noi primim într'una darurile neprețuite a Lui și, cu toate acestea, cât de puțină recunoștință li arătam, cât de puțin îl laudăm pentru tot ce a făcut pentru noi? ! Dumnezeuul nostru este Tată bun și iubitor. El nu vrea, ca noi să stăm în fața Lui ca înaintea unul îngrijitor aspru și neînduplecat.

El este cel mai bun prieten al nostru; și când ne rugăm Lui, El vrea să fie cu noi, ca să ne binecuvinteze și să ne înfărească, să umple inimile noastre cu bucurie și iubire cerească. El vrea, ca fiii Săi să aile mângâiere în serviciul lor, să găsească mai multă plăcere decât greutate în lucrările lor.

Iată privilegiul legăturii noastre cu Dumnezeu.

Prin rugăciunile noastre de mulțumire, inimile noastre se înalță și mai sus, spre ceruri. În ceruri toți servesc lui Dumnezeu, cu cântări de laudă; iar când aducem lui Dumnezeu mulțumiri, atunci serviciul nostru se asemănă cu în cel al oștirii cerești.

Cine sacrifică laudă, acela mă onorează. (Ps. 49²³).

Predică despre Sf. Taină a Mărturisirii

— Pentru tineretul școlar —

de pr. Petru Bogdan

„De vom mărturisi păcatele noastre, credincios este (Hristos) și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată nedreptatea”. (I Ioan 1,9).

Iubită Tinerețime,

Între curiozitățile firii, Științele naturale ne prezintă și planta marină: anemona. Infățișarea ei plăcută atrage peștișorii, care în clipa când se atlag de

ea, sunt cuprinși de frunzele, devenite tentacule, ale plantelor carnivore și sunt apoi digerați pe îndelete.

Această aparență plăcută ni-o prezintă și păcatul. Tentaculele lui multiple înlanțue mai cu seamă pe cei tineri, ale căror suflete cad mai ușor în mreaja spitelor, abundente azi, și se pleacă mai repede sub zgida păcatului.

Și fiindcă omenirea trăiește prin tineretul său, ar însemna că ea e sortită pieririi, sub raport spiritual. Ar însemna ca pe viitor să avem oameni bine dezvoltate fizic — grație sporturilor — dar cu sufletul atrofiat, sau fără suflet. Am avea, astfel, o reeditare a urlașilor — „hannefillim” ai Vechiului Testament, a căror urmă s'a pierdut fiindcă n'aveau suflet.

Zării întunecoase se arată. Împărăția lui Dumnezeu în cazul acesta ar deveni, fatalmente, o împărăție spectrelor menite iadului și focului veșnic.

De aceea vom o regenerare care să ne salveze în această perspectivă sinistră. Regenerarea o vrea mai ales și Mântuitorul, care ne-a prescris și leacul sănătoșirii. Căci precum Moisi a spart Tablele Legii când Izraelitenii s'au închinat vitelului de aur și numai după ce poporul s'a căit, a primit alte Table ale Legii de la Dumnezeu, reinolind, iarăși, legământul cu Dumnezeu — totașa și legământul nostru cu Dumnezeu, deslușat prin păcate, poate fi reinolit prin *Taina Mărturisirii* rânduită de Iisus pentru însurarea noastră de păcate. Știm că: „multe greșim toți” (Iac 3₂), și că nu este om fără de păcat. Dar acest lucru îl știe mai bine ca noi Preabunul Mântuitor. „Că de șapte ori va cădea dreptul și se va ridica; iară cel rău se vor sfârși în rele” zice înțeleptul Solomon.

Nu ne vom sfârși în rele, ci ne vom ridica! Dar cum? Prin *Taina Mărturisirii*.

Ce este ea, și cum s'o primim?

Iubiții mei,

a) Că Iisus putea, ca Dumnezeu, să ertă păcatele, avem dovezi vindecării minunate care ni-L arată într'adevăr ca „Mielul lui Dumnezeu carele ridică păcatul lumii” (Io. 1₂₉). Deci de la El au primit și Sf. Apostoli puterea ertării păcatelor, înainte de înălțarea la cer, când le-a zis: „Luați Duh Sfânt; cărora veți ertă păcatele se vor ertă lor, și cărora le veți ține, vor fi ținute”. (Io. 20₂₂₋₂₃).

Prin Sf. Apostoli această putere a trecut și la urmașii lor, preoții de azi, pentru că păcatul n'a existat numai pe timpul Apostolilor, ci există și azi — cu mult mai vărtos, chiar; deci și puterea de a deslega păcatul trebuie s'o fi lăsat Hristos pentru toate vremurile.

Taina Sf. Mărturisirii a rămas până acum aceeași, adică: *o lucrare sfântă prin care cel ce și mărturisește păcatele înaintea preotului primește, în chip nevăzut, ertarea păcatelor de la Insuși Mântuitorul Hristos, carele voește ca toți să se întoarcă și să fie vii.*

b) Dar, iubiții mei pentru a primi ertarea păcatelor ni se cere pregătire:

Întâi să ne *recunoaștem vina*, ca și Adam și Eva după călcarea poruncii, când li s'au deschis lor ochii, și au văzut că sunt goi. (Fac. 3₇).

Pe lângă aceasta, însă, se cere și *căință* adevărată pentru păcatele săvârșite. Căci zice Sf. Ciprian: „Este rău a păcătuți, dar este și mai rău când nu te căești că ai păcătuț”. Împăratul David „a păcătuț odată și a plâns întotdeauna pe când noi păcătuim totdeauna și nu plângem niciodată” (f. Augustin).

Deci precum acea femeie păcătoasă, căindu-se, a căzut la picioarele lui Iisus și-a câștigat ertare (Lc. 7₃₇ și 2), așa și noi să *îngenunchiem la scaunul mărturisirii*, cu hotărârea neștrămutată de a nu mai păcătuți. Numai cunoscându-ne păcatele poate preotul duhovnic să ne și lecuiască de ele, să ne învețe a nu le mai urma și să ne deslege prin puterea dată lui de sus și să ne dea un *canon* care trebuie împlinit, ca dovadă văzută a pocăinței adevărate.

Iubită Tinerime,

Sf. Ioan Gurădeaur vă aseamănă, pe oricare dintre voi, cu un fiu împărătesc îmbrăcat dela botez în haină de purpură. Păcatele, însă, întinează această haină. Fărădelegea pierde sufletul. Și atunci, ați pierdut totul: „Că ce folosește omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul își va pierde?” (Mt. 16₂₆). Luați aminte, dar, la acest memento înfricoșat și spovediți-vă cu tragerea de inimă, nu de silă. Nu tolera, iubitul meu, întinarea păcatului. Răspunde la apel ca odinioară Samuil, Judecătorul izraelit, în tinerețele sale, când auz'a glasul lui Dumnezeu strigându-l și zicea: Doamne, iată-mă căci m'ai chemat”. (I Sam. 3₄ și 5).

Iată, la ușa inimii tale stă cineva .. și bate. Este Iisus. El privește în casa sufletului tău; și dac'o găsește întinată de păcate, pleacă întristat mai departe. Te rog, deci, nu mai întrista pe Mântuitorul prin păcatele tale. El vrea să intre. Deschide-l, și-ți va zice: „De acum să nu mai păcătuiești. Ci șezi cu Mine pe scaunul Meu și vom cina împreună, căci acela ce lu-bește curăția este prieten cu mine” (Prov. 12₁₁).

Amin.

Conferința catihetică a protopopiatului Chișineu-Criș

de Pr. I. Faur.

Educația religioasă morală a copiilor, ca viitori credincioși ai Sf. noastre Biserici, a fost și este o capitală problemă, care își așteaptă rezolvarea de la slujitorii Sfintei Biserici ortodoxe. Conștii de această înaltă chemare preoții tractului Chișineu-Criș s'au întrunit în ziua de 20 Oct. a. c. sub președinția P. C. Părinte protopop Petru Marșieu, în obișnuita conferință în Chișineu-Criș. Au luat parte 24 preoți, absențând numai unul (motivată), ceea ce dovedește, că Preoțimea protopopiatului Chișineu-Criș este la datorie.

După oficierea „Chemării Duhului Sfânt”, preoții au plecat la Școala primară, unde P. C. Părinte protopop P. Marșieu, prin cuvinte potrivite și simțite, deschide conferința. În cuvântul de deschidere arată datorința preotului de a reinol sufletul poporului nostru, a l întări în conștiința principiilor sănătoase morale, a desrădăcina deprinderile vătămătoare din sufletul copiilor, căci „a unora ca acestora este împărăția Cerurilor”. Arată mai departe, datorința preotului de a-i deprinde pe copii cu toate datorințele și obiceiurile creștinești, păzindu-i în același timp de apucăturile și înclinările rele, cari sunt antimorale și antisociale.

Îi vor îndeletnici în iubirea și frica de Dumnezeu, ca astfel mai târziu să devină cu toții: buni credincioși și vrednici cetățeni ai Țării.

Au urmat lecțiunile practice: „Avram”, pentru cl. III predată de C. Părinte S. Terniceanu din Vânători și „Sf. M. M. Dimitrie”, pentru cl. VI., predată de Preotul I. Faur din Șimand.

Ambele lecțiuni au fost bine predate, spre mulțumirea tuturor.

Pentru citirea temei: „Manifestările antimorale și antisociale la copil și combaterea lor” au fost designați: C. Părinți: A. Papp, I. Faur, I. Jurca, P. Brad, T. Mornăilă și N. Popa

După citirea acestei teme, C. Părinte A. Papp, în asentimentul tuturor preoților, mulțumește P. C. Părinte protopop pentru învățăturile și îndrumările date, dorindu-i sănătate, spre bucuria tuturor și a Sf. noastre Biserici.

Conferința se încheie prin înmormântarea cuvintelor ale P. C. Părinte protopop, care, după ce mulțumește tuturor pentru munca depusă, îi roagă, ca învățăturile desprinse în cadrul conferinței să le practice fiecare preot, printr-o serie de practici, arătând „datorințele părinților față de copii și a copiilor față de părinți”.

Despre ce să predicăm?

4. Decembrie. Duminică 27 d. Rusalii Văzând purtarea mai marelui s. nagogii față de Iisus, pentru binefacerea făcută femeii gârbove, nu se poate să nu ne pătrundă cea mai mare indignare.

Oare ce-l îndeamnă pe acel făcarnic, să-i facă Mântuitorului, această imputare în public? Nimic altă, decât invidia Fariseii și cărturarii îl invidiau pe dumnezeiescul învățător, pentru învățătura Lui, pentru viața Lui neprihănită, pentru minunile Lui, pentru popularitatea Lui.

Invidia este înșirată în morala creștină, între păcatele capitale. Invidiosul se amărește văzând binele aproapelui și se bucură de nenorocirea acestuia. Invidia se extinde asupra bunurilor materiale ale aproapelui, asupra însușirilor lui bune, a iscusinței și dexterităților lui, a virtuților, a poziției sociale etc. O clasică pildă de invidie, găsim în vechiul Testament, la frații lui Iosif.

Invidia o aflăm la cei mici și cei vârstnici deopotrivă. (Pilde din viața de toate zilele) În viața de toate zilele, invidia are deosebite înfățișări. Astfel o înfățișare aparte — în viață — a invidiei este invidia feminină, pornită din glorie. (Modă, luxul) Celelalte înfățișări ale invidiei se clasifică după situația socială, materială, deosebire de clasă, rang etc. a individului.

Oricum ar fi și ori care i-ar fi originea, invidia este o boală grea, (Pilde 14₃₀) un lucru nevrednic de un creștin.

Diavolul a fost cel dintâi invidios. (Înțeleptul lui Solomon 2₂₄) Ca un lucru ce vine de la diavolul, invidia este izvorul a multe feluri de păcate. De unde: crima lui Cain...? De unde duhul răsbunării ce l cuprinse pe Saul împotriva lui David? De unde mânia ucigașă a fariseilor împotriva lui Iisus? (Ioan 8₅₀) Din invidie.

Mântuitorul împreună cu Apostolii, condamnă acest păcat josnic al invidiei și îndeamnă pe oameni să se ferească de el (Mat 20₁₅, I Petru 2₁, Galat 5₂₆). Să ne ferim deci de patima invidiei, cumpănind toate lucrurile din această viață în lumina Evangheliei Domnului. Fericirea vremelnică a aproapelui nostru, norocul și bunăstarea lui, să le privim ca lucruri nestabile și trecătoare, cari nu constituie adevărata fericire și atunci nu-l vom invidia. În locul unde suntem împărțiți de Dumnezeu să ne împlinim chemarea noastră în viață, să muncim cinstit, cu suflet și hărnicie, și-atunci, con-

știința curată a datoriei împlinite, nu ne va lăsa să invidiem pe alții. Pe lângă voința și puterile noastre în lupta contra invidiei, să cerem apoi negreșit în ajutor, darul lui Dumnezeu. În rugăciunea de fiecare zi împuținarea păcatului invidiei, este una dintre condițiile de căpetenie, pentru pacea mult dorită în lume.

Cronică

Plecarea studenților englezi Studenții englezi, Wesley Woods și George Vince, cari au studiat la Academia noastră teologică, au plecat Marți 22 c. la Sibiu, unde vor sta două luni și apoi, pentru restul anului școlar, vor merge la Cernăuți.

Cât au stat între studenții noștri, au legat prietenii durabile și sincere. Ei au dus viața obișnuită de internat, luând parte la cursuri, sf. Slujbe, cântări și chiar jocuri. Au vizitat multe din comunele eparhiei noastre, și în special bisericile mai însemnate. S'au interesat în special de viața religioasă-morală a credincioșilor ortodocși. P. S. nostru Episcop Andrei li-a dăruit mai multe cărți de teologie ortodoxă.

Impresiile ce le-au cules englezii vor fi publicate mai târziu de ei, iar noi ne vom face o plăcuță datoric de a le reproduce.

Acum, socotim că este de mare interes, dând câteva din observațiunile noastre despre spiritul lor religios, purtarea și unele „ciudățenii” engleze.

Una din „ciudățeniile” engleze este și aceea, că ei nu salută o doamnă sau domnișoară, ci așteaptă ca aceasta să-i salute întâi, fapt ce denotă acceptarea cunoștinței. Tot astfel ei așteaptă recunoașterea salutului din partea celor mai mari. De aceea la început nu-l înțelegeam, însă în urmă, căpătând această explicație, totul ni s'a lămurit.

În afară de utrenii, unde mergeau cu studenții noștri, Englezii se duceau singuri, de mai multe ori la zi, în Capela Academiei și aci în liniște petreceau câteva momente, în rugăciune și meditații. Era o reconfortare sufletească de care nu se lipseau. Null era impus și nici comandat, ci o necesitate spontan simțită de ei; un rezultat al educației lor de acasă. Dorim ca aceasta să servească de bun exemplu și să fie urmat și de studenții noștri, cari tocmai — ne place să credem — au început să-i aprecieze prin manifestarea ce le-au făcut la plecare, însoțindu-i în grup până la gară, în frunte cu Pr. rector Dr. N. Popovici și di prof. Vintilă Popescu.

La primăvară îi vom avea din nou în mijlocul nostru, iar pentru anul școlar viitor alți doi reprezentanți ai Anglicanilor ne vor onora cu prezența lor.

„Școala normală superioară” este un nou așezământ, menit să ia în primire pe absolvenții universităților, destinați să fie profesori. Va să zică se vor îmbunătăți condițiile de formarea profesorilor secundari. Dar, în această școală nu vor avea intrare și cei ce vor să fie profesori de religie? Rău lucru, dacă va rămânea aceasta îngrădire pentru cei bisericest, cași când studiul religiei, accentuat pe de alta parte, n'ar face parte din programa învățământului secundar! Și, în aceeași vramă, Academiiile noastre teologice, încadrate odată în învățământul universitar, sunt pofite la un scaun mai jos — pe o treaptă cu școlile pentru formarea profesorilor de gimnastică etc.

Încotro mergem?

Informațiuni

Rectificare În nr. 44, pag. 375, în coloana a doua, alineatul prim, s'a strecurat o greșală de tipar, despre comuna **Chisindia**. E a se citi așa: „satul cu două biserici ortodoxe și fără nici o crâșmă”.

Poșta Redacției

Pr. St. C. în A. Studiul trimis l am primit. Vom căuta să-i facem loc, ceva mai târziu, deoarece preferința la publicare trebuie să'o dăm materialului privitor la chestiuni curente, spre a nu ieși din nota actualității.

Păr. Dr. T. P. în T.: Materialul trimis de mai multă vreme l-am primit. Așteptăm să-i facem rost de publicare. Dar ne înțeleg articolele scurte, pe când scrisului în serii de articole îi găsim mai cu greu răgaz de publicare.

Mai multora: Articolele trimise se examinează pe rând, cum intră; se publică, de preferință cele cu notă de actualitate. Dacă abonamentul, așa de redus acum, ar fi sporit, am putea da mai multe pagini, aând de multeori prisosuri de material. Dar, în cadrele actualului abonament, nu putem altfel.

Nr. 9740/1938.

Serbarea zilei de 1 Decembrie 1938

Se împlinesc anul acesta 20 de ani dela marele act istoric al Adunării naționale de la Alba Iulia. Aniversarea aceasta trebuie sărbătorită cu toată solemnitatea. Va fi un nou prilej de a ne arăta mulțumita față de Dumnezeu părinților noștri, iubirea de neam și nețărmita încredere în Rege și viitorul patriei. Biserica a propovăduit totdeauna alături de virtuțile creștinești și pe cele cetățenești. De aceea P. C. Preoții trebuie să fie și acum în fruntea acestei manifestațiuni patriotice.

Dreptce dispunem ca P. C. Preoții, prin predici și cuvântări ocazionale, să tâlcuiască poporul întreaga bucurie a unirii neamului într'o țară și înalta misiune ce o are patria noastră în lume.

Programa zilei va fi alcătuită în înțelegere cu organele școlare și administrative locale.

Arad, în 24 Noembrie 1938.

† Andrei
Episcop.

No. 9786/1938.

Ordin

Datoria preotului de a predica

Canonul al 58-lea apostolic declară nevrednic pe acel preot, care nu învață poporul despre dreapta credință, și amenință cu caterisire pe cel neglijent și leneș; iar canonul 19 al sinodului VI ecumenic obligă clerul să învețe în toate zilele și mai ales în *Dumineci* poporul „în cuvintele dreptei credințe, culegând ideile și judecățile adevărului din dumnezeiasca scriptură, și fără să treacă peste

hotarele puse deja sau peste tradiția de Dumnezeu purtătorilor Părinți”.

Apostolul Pavel, accentuând necesitatea predicării învățături celei sfinte, spune: „Cum vor crede întru acele de care n'au auzit? Și cum vor auzi fără de propovăduitor?” (Rom. 10 v. 14). Același apostol zice: „Că de vestește Evanghelia n'am cuvânt de laudă, întrucât poruncă mare stă deasupra mea. Val mie, dacă nu binevestesc!”

Reamintind P. C. Preoții datoriei sfântă de a fi vestitori al cuvântului dumnezeesc „cu timp și fără de timp”, obligăm pe fiecare preot să și facă această datorie. Dreptce în fiecare Duminecă și sărbătoare preotul slujitor va fi îndatorat a predica. *Totăsa nu va rămânea nici o serbare națională fără cuvântare în biserică.*

În „Biserica și Școala” în rubrica „Despre ce să predicăm?” preotul afiă schița predicii, pe care o poate potrivi după împrejurări.

Vom urmări pe cale disciplinară, pentru neglijență și incapacitate, pe acei preoți ale căror amvoane vor rămânea mute de aici înainte.

Arad, în 25 Noembrie 1938.

1—3

† Andrei
Episcop

Nr. 9589/1938.

Comunicat

Sf. Sinod în ședința dela 28 Oct. 1938 a executat următoarele:

Se menține hotărârea Sf. Sinod din 22 Martie 1935, privitoare la situația militară a preoților, însă complectată astfel:

1. Toți preoții în funcțiune preoțească, fie parohi sau ajutători, toți preoții și diaconii misionari și cei din străjerie, toți preoții și diaconii profesori de orice categorii și specialitate, toți preoții și diaconii din administrația bisericească se vor dispensa de serviciul militar activ și vor fi trecuți în cadrele preoților confesori de rezervă.

Preoții și diaconii profesori de altă specialitate decât religia vor face dovada situației lor în cler și a legăturii canonice cu Episcopul locului cu certificat anual dela Episcopul respectiv în fața Cercului de Recrutare.

2. Preoții de alte confesiuni, trecuți la ortodoxie și neluați în catalogul preoților ortodocși intră sub prevederile art. 44 din legea recrutării.

3. Cei alți preoți cari au ieșit din funcția preoțească și au îmbrățișat alte îndeletniciri și nu sunt în legătură canonică cu Episcopul locului, se vor înscrie în cadrele prevăzute de art. 44.

4. Preoții cari au fost admiși de Sf. Sinod cu speciali îndatorire de a nu se transfera într'altă parte și cari se vor dovedi că au înșeleat buna credință a

Chiriarhului călcând condiția sub care au fost hironomiși să fie scoși din preoție și comunicați Cercurilor de Recrutare respective.

Ceeace se comunică celor interesați spre știre și conformare.

Arad, la 17 Noiembrie 1938.

Consiliul Eparhial.

Nr. 9167/1938.

Comunicat.

Potrivit adresei Ministerului Afacerilor Straine, Direcțiunea Protocolului, Personalului și Cămarilor Ordinului cu Nr. 57.429 din 1 Octombrie 1938, cu care ne remite Nota Nr. 1020/1938 din 20 Sept. 1938, a Legației Jugoslaviei din București, avem onoarea a vă aduce la cunoștință că toți călătorii ce tranzitează prin Jugoslavia trebuie să declare la intrarea în acea țară, autorităților vamale, devizele pe care le posedă.

Această declarație se consemnează pe un formular care se remite călătorului pentru ca acesta să poată eși din țară cu aceeași cantitate de devize.

Arad în 17 Noiembrie 1938.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

Concurs

Conform Ord. Ven. Consiliu Eparhial Nr. 9119/1938, pentru îndeplinirea parohiei ortodoxe române din Păral, protopopiatul: Balinț devine vacantă prin numirea preotului Damaschin Gheju la parohia Babșa tractul Balinț, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicație în organul oficial „Biserica și Școala”. Parohia este de *clasa I (prima)*.

Venitele împreună cu aceasta parohie sunt:

1. Sesiunea parohială constătătoare din 30 jug.
2. Stolele legale cu bir parohial luat din oficiu.
3. Intregirea dela Stat, pe care parohia nu o garantează.

4. Casă parohială, fără intravilan.

Alesul preot va suporta toate impozitele și va catehiza elevii ortodoxi dela școala primară din loc fără altă remunerație.

Recurenții vor cere încuviințarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Andrei pentru a putea recurge. Cererile adresate Consiliului parohial din Păral se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial însoțite de documentele necesare. Recurenții cu încuviințarea protopopului tractual și cu respectarea dispozițiilor prevăzute în art 33 din Regulament, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sâmbătoare în sfânta biserică pentru a și arăta dexteritatea în cântare, oratorie și respective în oficierea serviciului divin.

ss. Gh. Lalchici
președinte.

ss. Nicolae Gugea
secretar

În înțelegere cu: Ioan Trifu, protopop. 1—3

Nr. 9602/1938.

Concurs.

Pentru îndeplinirea parohiei din Agriș devine vacantă prin pensionarea preotului Romu Motorca să publică concurs din oficiu, cu termen de 30 zile.

Parohia este de *clasa I-a*

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială, cu dreptul de pășune.
2. Birul legal.
3. Stolele legale.
4. Locuință în casa parohială.
5. Un intravilan parohial.
6. Intregirea salariului dela Stat.

Alesul va catehiza elevii școlilor primare, la care va fi repartizat și va suporta toate impozitele și sarcinile publicate după beneficiul său preotesc.

Reflecții la această parohie, conform dispozițiilor comunicatului Nr. 2334/938 publicat în Nr. 14 din 1938 al organului oficial, vor cere învoirea prealabilă a P. Sf. Sale Părintelui Episcop Andrei spre a putea candida la această parohie. Cererile de concurs însoțite de toate actele doveditoare și cu cerere adresată Consiliului parohial se vor înainta Consiliului Eparhial, iar dânsii, cu aprobarea P. O. D. protopop tractual se vor prezenta la Sifta biserică din localitate spre a se face cunoscut credincioșilor.

Arad, din ședința dela 22 Noiembrie 1938.

Consiliul eparhial ort. rom. Arad

1—3

Concurs

În conformitate cu ordinul Ven. Consiliului Eparhial de sub Nr. —/938, pentru îndeplinirea parohiei Măgulicea, — ce devine vacantă la 1 Ianuarie 1939 prin pensionarea preotului Laurențiu Iuga — se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicație în „Biserica și Școala”.

Venitele împreună cu aceasta parohie sunt:

1. Sesiunea parohială în estenziunea ei de 5 jugh. pământ, parte arător, parte fâneaț.
2. Stolele legale.
3. Intregirea dotației dela Stat, pe care parohia nu o garantează.

4. Casă parohială nu este, de locuință se va îngriji alesul pe speșele sale.

5. Birul parohial, care se ia în concurs din oficiu.

6. Parohia e de *clasa a treia (III)*.

Alesul va predica regulat în sf. biserică, va catehiza elevii școlii din loc, și va achita regulat impozitele după beneficiul său.

Reflecții la acest post, cu considerare la Comunicatul Nr. 2334/938, vor cere învoirea prealabilă a Prea Sfinției Sale Episcopului Eparhial de a putea concurs, și învoirea Protopopului tractual pentru a se putea prezenta în sf. biserică spre a și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cererile de concurs adresate Consiliului parohial din Măgulicea — împreună cu actele recerute — se vor înainta la V. Consiliu Eparhial, Arad în termenul legal.

Consiliul parohial din Măgulicea,

În conțelegere cu: Const. Lazar protopop

1—3